

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziiolecka (spr.)

Sędziowie: SSO Bożena Ziółkowska

SSO Małgorzata Winkler - Galicka

Protokolant: apl. radc. A. C.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu J. D.

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2017 roku

sprawy **M. P.** oskarżonego z art. 224 a k.k.

z powodu apelacji, wniesionej przez Prokuratora Rejonowego we Wrześni od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 31 maja 2017 roku sygnatura akt II K 174/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu we Wrześni do ponownego rozpoznania

/-/M. G. /-/M. Z. /-/B. Z.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Wrześni wyrokiem z dnia 31 maja 2017 roku uznał oskarżonego M. P. za winnego popełnienia ciągu czterech przestępstw z art. 224 a k.k. i wymierzył oskarżonemu za to karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres jego tymczasowego aresztowania, oraz obciążył oskarżonego kosztami postępowania

(wyrok karta 183 akt; uzasadnienie wyroku karty 187 – 189 akt)

Powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczonej kary, na niekorzyść oskarżonego, zaskarżył oskarżyciel publiczny, zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 224 b k.k., poprzez nie orzeczenie wobec oskarżonego obligatoryjnej nawiązki na rzecz Skarbu Państwa w kwocie co najmniej 10.000 złotych oraz świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 10.000 złotych.

W konsekwencji powyższego apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

(apelacja – karta 195 akt).

Sąd Odwoławczy zaważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się w pełni zasadna.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy przypomina, iż skazanie bez przeprowadzania rozprawy, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, poprzedza zawarcie swoistego porozumienia pomiędzy sprawcą czynu, a prokuratorem, w efekcie

którego ten ostatni, występuje do sądu z wnioskiem o wydanie wyroku skazującego na uzgodnioną wcześniej karę bez przeprowadzenia rozprawy.

Uwzględnienie wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środków karnych (art. 335 § 1 k.p.k.), obliguje sąd do wydania orzeczenia zgodnego z tym wnioskiem, co do wszystkich zawartych w nim rozstrzygnięć, a więc zarówno w zakresie kar (rodzaj, wymiar, sposób wykonania), jak i środków karnych – tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 października 2007 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV KK 334/07.

Jeżeli sąd uzna, iż nie zachodzą warunki do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 335 k.p.k., to sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Sąd nie jest władny skazać oskarżonego na posiedzeniu w trybie art. 343 k.p.k. na innych warunkach niż te, które zostały przedstawione we wniosku lub wynegocjowane na posiedzeniu. Jeżeli zatem sąd uznaje że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku, to - zgodnie z art. 343 § 7 k.p.k. - musi skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2005 roku, IV KK 43/05, LEX nr 147126).

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy, uznając, iż zachodzą warunki pozwalające na wydanie wyroku na posiedzeniu i uwzględnienie wniosku oskarżyciela publicznego o wydanie wyroku bez przeprowadzenia rozprawy, wydał wyrok skazujący zgodny wprawdzie z treścią wniosku prokuratora, niemniej naruszający przepisy prawa materialnego.

Podkreślić w tym miejscu należy, że sąd zawsze zobligowany jest do zbadania wniosku prokuratora pod względem zarówno formalnym, jak i merytorycznym. Kontrola ta powinna, między innymi, objąć także zagadnienie zgodności propozycji zawartych we wniosku z regułami obowiązującego prawa materialnego. Zaakceptowanie wniosku, który zawiera propozycje wymierzenia kary naruszającej granice sankcji przewidzianej w przepisach szczególnej albo ogólne reguły wymiaru kary, oznacza, że do wydania wyroku na posiedzeniu doszło pomimo braku spełnienia warunków określających dopuszczalność orzekania w tym trybie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2011 roku, sygn. akt. II KK 45/11).

W niniejszej sprawie Sąd I instancji nie dostrzegł, iż wniosek prokuratora zawiera błąd merytoryczny. Zgodnie bowiem z treścią art. 224 b k.k., w razie skazania za przestępstwo określone w art. 224 a k.k., sąd orzeka nawiązkę na rzecz Skarbu Państwa w kwocie co najmniej 10.000 złotych oraz świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 w wysokości co najmniej 10.000 złotych. Tymczasem wniosek prokuratora złożony na podstawie art. 335§1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy nie obejmował orzeczenia wobec oskarżonego M. P. obowiązkowej nawiązki na rzecz Skarbu Państwa i obowiązkowego świadczenia pieniężnego.

Dostrzeżone w porę powyższe uchybienie powinno w konsekwencji skutkować zwrotem sprawy prokuratorowi i rozpoznaniem sprawy na zasadach ogólnych, bowiem tylko wówczas istniałaby możliwość orzeczenia wobec oskarżonego M. P. obowiązkowej nawiązki na rzecz Skarbu Państwa i obowiązkowego świadczenia pieniężnego. Nie jest bowiem dopuszczalne uwzględnienie wniosku, o którym mowa w art. 335 k.p.k., jeżeli wniosek zawiera propozycje niezgodnych z prawem rozstrzygnięć. W takim wypadku powinnością sądu jest rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych albo doprowadzenie do stawiennictwa na posiedzeniu prokuratora i oskarżonego, i spowodowanie uzgodnienia przez nich wniosku we wszystkich elementach zgodnego z prawem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2011 roku, sygnatura akt. III KK 41/11). Zatem Sąd Rejonowy we Wrześni, akceptując wniosek prokuratora w zaproponowanym przez niego kształcie, nie dokonał prawidłowej jego kontroli i wydał wyrok naruszający przepis art. 224 b k.k.

Z istoty wyroku wydanego w trybie art. 343 § 6 k.p.k. i konsensusu zawartego między oskarżycielem publicznym a oskarżonym wynika zakaz samodzielnego dokonywania zmian w treści wniosku przez sądy każdej instancji. Naruszałoby to bowiem warunki zawartej między stronami postępowania ugody (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2012 roku, sygn. akt. II KK 202/12). Dlatego również Sąd Odwoławczy nie jest uprawniony do zmiany zaskarżonego orzeczenia w ramach kontroli instancyjnej i ukształtowania wyroku w sposób zgodny z przepisami prawa

procesowego, jak i materialnego. Stanowiłoby to bowiem nie tylko naruszenie wspomnianego wyżej konsensusu, ale również pozbawiałoby oskarżonego możliwości odwołania się od nowo ukształtowanego wyroku.

Z uwagi na powyższe Sąd Odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu we Wrześni do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy, ponownie rozpoznający sprawę, powinien zatem dążyć do zmodyfikowania na posiedzeniu konsensusu zawartego między oskarżycielem publicznym a oskarżonym M. P. i wydania wyroku bez przeprowadzenia rozprawy na podstawie nowo zawartego porozumienia, bądź też – jeżeli nie uda się ustalić nowego porozumienia – zwrócić sprawę oskarżycielowi publicznemu celem sporządzenia aktu oskarżenia i, po wypłynięciu sprawy z aktem oskarżenia, po przeprowadzeniu rozprawy, wydać wyrok w sposób zgodny z przepisami prawa procesowego, jak i materialnego.

/M. G./ /M. Z./ /B. Z./